

FIETSERSLEED

Nog 250 km pure woestijn scheiden ons van Charjou, het eindpunt van de Karakoemiwoestijn en Turkmenistan. Als een perfecte meesterknecht loodst Luc me doorheen de eerste 100 km. Dan steekt een felle tegenwind op, en na nog een verkeerde afslag belanden we op een akelig kerkhof. Is die halfrotte vogel in de vieze drinkbak een slecht voorteken?

Luc houdt het fietsen voor bekeken en wacht op de bus. Ik voel me beresterk en fiets verder. De wind wordt bijna een zandstorm en ik ben dolblij dat Luc de bus laat stoppen op mijn hoogte. Volgens Lonely Planet zou halverwege de woestijn een 'desert researchcenter' moeten zijn. Net voor donker dropt de bus mij. Hier rustig mijn potje koken, vroeg onder de wol kruipen en morgen op het gemak de resterende 70 km afwerken. Wat is het leven mooi in al zijn eenvoud...

In deze zandbak lopen enkele opdringerige en hongerige koeien me tijdens het koken voor de voeten. Met moeite vrijwaar ik mijn pastaschotel, maar mijn meloen is verdwenen. Mistroostig kijk ik op mijn omvergeduwde Kettler en op enkele meloenpitten in een vochtige zandplek. Dit was dus rustig koken?! Hoewel ik al dood van de vaak ben, ontdek ik dat mijn achterband lek is. Geen nood, ik volgde bij De Vakantiefietser de fietsherstelcursus voor noodsituaties. Door de hitte lijkt mijn pomp bijna op een kromzwaard. Dat even onder handen nemen, maar het eindigt met twee halve pompen! Midden in de woestijn, een lekke band en een onbruikbare fietspomp! Fietsinstructeur Marc, dit probleem stond niet in je cursus! Is dit de ultieme beproeving voor een fietsreiziger? Maar een hulpvaardige Turkmeneen leest de wanhoop in mijn ogen en leidt me naar een hok. Centraal-Aziaten scoren soms verrassend: hier is geen pomp, maar een compressor! Een stuk over middernacht val ik in slaap onder het muskietennet. Maar al om halfvier laat een chauffeur zijn vrachtwagen warmdraaien. Grrrr! Inpakken en wegwezen. Wat nu weer, een platte voorband! Gedurende 4.000 km amper één lekke band en nu tweemaal pech in 24 uur. Dit moet sabotage zijn van een trucker; met hen hebben wij fietsers een haat-liefdeverhouding! En het compressorhokje is potdicht. Met de luchtdruk van zijn luchtvering helpt een vroege trucker mij uit de penibele situatie. Meteen alles weer inslikken over die saboterende truckers! Er staat een stevige tegenwind, maar ik haal ca 20 km/uur. Ik beeld me in hoe machtige legers door zo'n woestijn trekken. De zon verschijnt boven de heuvels aan de horizon en kleurt de woestijn intrigerend mooi. Ik stop hier om te ontbijten. Wanneer ik weer wil aanzetten voel ik het direct: een leeggelopen voorband. Een bijdehandse trucker gunt mij niet de tijd om het gaatje te dichten, en ik kan weer verder. De wind beukt ongenadig, en ik vorder traag. Mijn moed zakt diep, maar mijn watervoorraad nog dieper. Na 50 km laat ik me uitbollen bij een vrachtwagen met watermeloenen. De wanhoop in mijn ogen spreekt boekdelen, ik krijg de grootste gratis. Gulzig slurp ik alles naar binnen. Natuurlijk staat mijn voorband weer plat. Na 3 km stappen helpt een trucker me uit de penarie. Terwijl ik het check-point van district Charjou nader, realiseer ik me plots dat mijn reispas met visum in Luc's stuuertas steekt. Hoe verkoop je zulk gek verhaal aan corrupte en dollar-hongerige agenten? Ik bedenk een list. Stiekem nader ik de controlepost achter een afremmende vrachtwagen. Tussen de gesloten hefboom en de muur is een halve meter ruimte. Terwijl de agenten aan de overzijde een toeristenbus

controleren, kom ik langsij. Op het ultieme moment vlam ik zonder ommezien in het gat, en spurt weg in pure Tom Steels-stijl. Ik hoor alleen het gebons in mijn borstkas, maar geen fluitende kogels. Ik heb nu ruim de 70 km kaartafstand afgewerkt en plof neer in een bushokje. Een Turkmeen deponeert uit medelijden of uit naastenliefde een tros druiven naast me. Onder de nu loden zon laveer ik verder door het drukke verkeer. Ik verneem dat het nog 10 km is naar ons hotel Charjou, en de moed zakt me in de schoenen. Acht uur na de start vanmorgen en 82 km verder zie ik Luc terug. Dit was dan 70 km rustig afwerken volgens Centraal-Aziatisch recept.

Carlos Deprez.